Kate Carry

A küszöbön túl

Kényelmesen hátradőltem az ülésen. Mint a madár suhant velünk a busz, élveztem a romantikus, fülbemászó spanyol dallamot, ami a rádióból áradt. Betöltötte az egész utasteret, és egészen varázslatossá tette az elsuhanó tájat. Már régen kiértünk a madridi hegyek közül, és egyre izgatottabban vártam, hogy megérkezzünk végre Salamancába. „A város a Tormes folyó partján fekszik, és Lope de Vega a legszebb spanyol városnak nevezte. Hívták már Tormes parti Athénnek, leány-Rómának..." – idáig jutottam az útikönyv olvasásában, amikor megszólalt az idegenvezető:

– Ha jobbra kinéznek, megpillanthatják Salamancát. Ott, a folyó felett magasodó dombokon jól látszanak gyönyörű középkori épületei...

Nem tudtam tovább figyelni a könyv szövegére. Kinéztem a busz ablakán, és ámulattal töltött el az elém táruló látvány. A kora délelőtti napfény különös arany színnel vonta körbe a régi, vöröses-barnás épületeket, és lehetetlenül kék volt az ég. A folyó kis, fehér habokat vetve folydogált a régi római kőhíd pillérei között, és szinte tapintható volt a nyugalom. Úgy éreztem, mintha a múltba érkeznék.

Behajtottunk a város egyik félreeső kis utcájába, ahol modern, szürke kőházak sorakoztak unalmas rendben. Itt ismét magamhoz tértem, behúztam hátizsákomon a cipzárt és visszabújtam a szandálomba.

– Igyekezzenek, kérem, leszállni, innen csak gyalog tudjuk megközelíteni a régi városrészt – mondta pattogó hangon az idegenvezető, és napszemüvegével felénk bökődve számolt meg minket, amikor leszálltunk. Megadóan, libasorban vonultunk aztán utána, ahogy magassarkú cipőjében elszántan törtetett a főtér, a *Plaza Mayor* felé.

– Úgy tartják, ez Spanyolország legszebb tere, barokk szalonnak is becézik – mondta a nő, és én arra gondoltam, mennyire találó ez a kifejezés. A négyszögletes alaprajzú teret minden oldalról gyönyörűen díszített épületek vették körül, alul árkádos sétahelyekkel. Az árkádsor alatt csöpp kis üzletek sorakoztak, ékszerboltok, habos sütemények és illatos gyümölcsök várták a turistákat.

Aztán végigszáguldottunk a megszámlálhatatlanul sok templom és díszes palota között, megnéztük a két katedrálist és a Kagylók házát.

– Mondja, kérem, mikor érünk a régi egyetemhez? – kérdeztem, mert tudtam, hogy ez, a 13. században épült műemlék a város egyik legnagyobb büszkesége.

– Már szinte ott is vagyunk – mosolygott rám az idegenvezető. – Nézze, csak végig kell mennünk ezen a kis utcán – mutatott előre, és mi kicsit fáradtan, de annál lelkesebben baktattunk utána.

– *Calle de los Libreros*? Mit jelent ez? – betűzte fennhangon az utcatábla feliratát egyik útitársam, akinek fogalma sem volt a spanyol nyelv rejtelmeiről.

– Könyvkereskedők utcája – feleltem, de aztán sietősen előre mentem, mert né-

zelődni akartam, nem pedig tolmácskodni.

Az egyetem régi épületei ámulattal töltöttek el. Hatalmas falaikkal az ég felé nyújtózkodtak, homlokzatukat csodás domborművek díszítették. Gyönyörű lépcsőházba értünk, ahonnan felkapaszkodtunk a középkori kódexeket őrző könyvtárba. Utána megnéztük a régi Aula Magnát, azt a hatalmas előadótermet, ahol egykor a tudományos előadások folytak. Komor, egyszerű terem volt, évszázados sötétbarna padokkal és asztalokkal.

– A középkorban csakis férfiak járhattak egyetemre – mondta az idegenvezető, én pedig arra gondoltam, milyen jó is lenne találkozni egyikükkel. – Fél órányi szabadprogram – jelentette be aztán fehér ruhás kalauzunk. – Kávé balra, egyetemi ajándékbolt jobbra – mutogatott, ismét a napszemüvegével hadonászva. – Délben találkozunk a főbejáratnál – tette még hozzá, és a csoport pillanatok alatt szétszéledt az egyetem félhomályos folyosóin. Én arra gondoltam, megnézem még egyszer a régi könyvtárat, mert mióta eszemet tudom, mindig különös vonzódást éreztem a szép, kéziratos könyvek iránt.

Megkerestem a lépcsőházat, felballagtam a márványlépcsőkön, de nem találtam meg a könyvtár bejáratát. Emlékeztem, hogy egy nagy, tömör faajtón kell bemenni, de egy olyat sem találtam. Körbe-körbe járkáltam a lépcsőház fölötti galérián, és nem tudtam, kihez forduljak segítségért. Egyedül az én lépteim kopogtak a folyosón, nem láttam egy teremtett lelket sem. Néztem a falakat, hátha megpillantok végre egy feliratot, de a *Biblioteca* szó csak nem akart előtűnni.

„Talán nem is ez az a lépcsőház" – villant át az agyamon, és találomra elindultam az egyik összekötő folyosón. Jól sejtettem, pár lépés múlva ráakadtam egy másik lépcsőházra. Ám a könyvtárat ott sem találtam.

„Eltévedtem a középkorban" – gondoltam magamban kuncogva, bár tulajdonképpen nem is találtam olyan viccesnek a dolgot. Újra bekanyarodtam egy félhomályos folyosóra, ahol nehéz, vaspánttal megerősített ajtók sorakoztak. Ránéztem az órámra, már majdnem dél volt. Hihetetlennek tűnt, hogy csaknem fél órát bolyongtam az üres folyosókon és a sehová sem vezető lépcsőkön. Visszafordultam, jóllehet, nem tudtam, hol van az a főbejárat, ahol csoportom tagjainak gyülekezniük kellett. Minden fal, minden ajtó és minden lépcső teljesen egyformának tűnt, és be kellett látnom, hogy eltévedtem.

Egyszer csak az egyik oldalfolyosón megpillantottam egy kisebb méretű ajtót, amelyik résnyire nyitva volt. Két lépcsőfok vezetett fel a küszöbéig. Arra gondoltam, az ajtó mögött talán találok valakit, aki végre eligazít. Szaporán léptem a lépcsőre, ám a sietségtől megbotlottam. Gyakorlatilag átbuktam a küszöbön, csak azért nem vágódtam hasra, mert belekapaszkodtam a kilincsbe.

Egy kicsi, sötét szobába jutottam. Az ajtónak háttal ült egy férfi, aki gyertyafénynél valamit írt. Jöttömre, ami nem volt éppen csendes, csodálkozva megfordult. Kellemes arcú, fiatal férfi volt, talán húsz év körüli. Fekete, hosszú ruhát viselt, és különös módon levágott, rövid frizurát.

– Helló! – mondtam. – Hola! – ismételtem meg spanyolul. – Mi van itt, jelmezbál? Meg tudná mondani, hogy... – hadartam, de aztán gyorsan elharaptam a szót, mert a férfi felállt. Kezéből letette a lúdtollat a tintatartóba, és barátságtalanul felém fordult.

– Már megint egy! – mormogta, aztán hangosan ezt kérdezte: – Miért zaklatja a nyugalmamat? Nem látja, hogy dolgozom? – Vagyis, azt hiszem, valami ilyesféléket

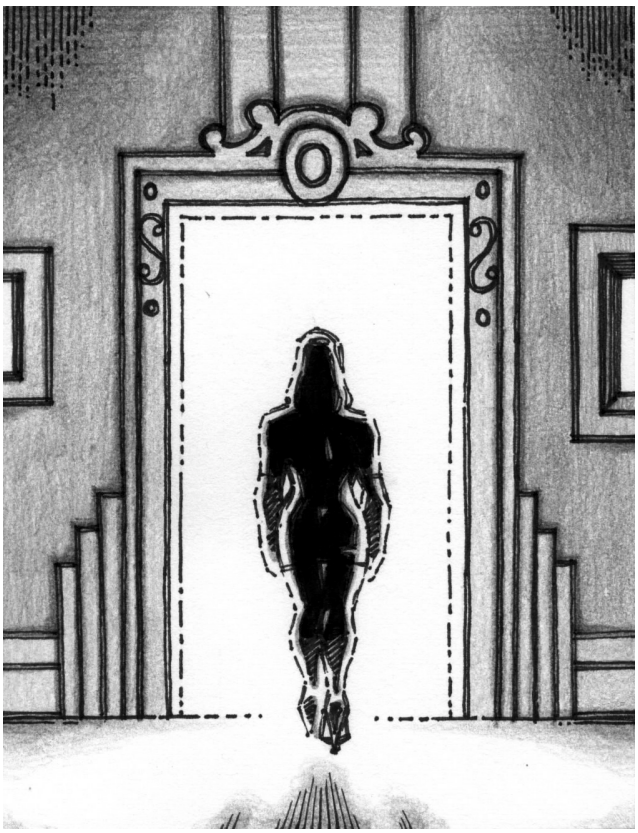

kérdezett, mert nem értettem teljesen pontosan minden szavát. Pedig spanyolul beszélt, de valahogy olyan érdekesen. Minden szót kicsit máshogyan ejtett, mint ahogyan én az iskolában tanultam.

– Bocsánat, én csak... én véletlenül beestem ide. Külföldi vagyok – hebegtem, és kezemmel önkéntelenül is próbáltam eltakarni pólóm túlságosan mély kivágását.

– Á, szóval megbotlott a küszöbben – mondta a fiatal férfi, és végre elmosolyodott. Szép mosolya volt, vakítóan fehér fogai, és nem csak a szája, hanem a szeme is nevetett.

– Akkor nem is tudja, hol van pontosan – mondta hamiskásan, és nekem tényleg fogalmam sem volt róla, hogy hol vagyok.

– Isten hozta a középkorban – hajolt meg udvariasan, és ezt a mondatot valami miatt tökéletesen megértettem.

– Hányadik századból jött? – kérdezte, de én meg sem tudtam szólalni. Ahogy visszaidézem az esetet, azt hiszem, teljesen tátva maradt a szám, és nem voltam egészen magamnál.

– Ez vicc? Vagy valami műsor? Kultúrprogram? – kérdeztem aztán, mert közben rájöttem, hogy a férfi tényleg középkori ruházatot visel, és a körülötte lévő holmik is affélék: pergamentekercs, tintatartó, lúdtollak, ócska vonalzók.

– A küszöb miatt van az egész. Nekem ez már teljesen megszokott dolog – mondta a férfi. – Egyépként Pablo Ramos vagyok, salamancai joghallgató. A 14. század végéről – tette még hozzá, és én nem voltam sem élő, sem holt.

– Miiii? – nyögtem ki végül. – Az nem lehet – jelentettem ki aztán határozottan.

– De, lehet – felelte Pablo. – Amiatt van az egész, mert ez alatt a küszöb alatt (és feléje bökött) húzódik egy idővonal. Ha valaki simán átlépi, akkor a saját korában marad. Ám ha megbotlik, akkor átkerül ide hozzám, a középkorba.

– Ez hülyeség – mondtam, de ő továbbra is csak ezt hajtogatta.

– Maga bolond. Viszlát – feleltem, és kiléptem az ajtón. A folyosón egy 8-10 idősebb férfiból álló csoport közeledett felém.

– Az a véleményem, püspök úr, hogy másféle taktika kell a mór területek visszafoglalásához... – mondta az egyik sötét ruhás szerzetes-féle, és amikor észrevett engem, azonnal elkezdte vetni a kereszteket.

– Már megint egy, istenem, már megint itt van egy! – sziszegte olyan dühösen,

hogy még a hideg is végigfutott a hátamon.

– És micsoda szégyentelen ruházatban van! Ezeket az ördög küldi ide, főtisztelendő uram, én mondom, maga a sátán – magyarázta élénk kézmozdulatokkal annak, akit püspöknek véltem.

– Menjen vissza, menjen vissza, de azonnal! Pokolfajzat! Tűnjön el innen, tűnjön el, de rögtön – hadonásztak és kiabáltak felém, és szerettek volna elhessegetni, mint valami kártékony madarat. – Tűnjön el!! – ordították, és én arra gondoltam, ezek akár kárt is tehetnek bennem. Fenyegetően felém indultak, ezért visszaugrottam az előző ajtóhoz. Átléptem a küszöböt, és gyorsan bent teremtem a szobában.

– Pablo! Pablo, kérem segítsen! – kiáltottam, ám a szobában nem volt senki. Sem a fiatalember, sem a tölgyfaasztala, sem az írószerszámok vagy a gyertya. Valami felső ablakon szivárgott csak be kevés fény, így nagy nehezen kivehettem a falak és tárgyak körvonalait. Az ajtóval szemközt három üres narancsosláda állt, *Naranja de Murcia* felirattal, és néhány poros, kiürült borosüveg. Egyáltalán nem látszottak középkorinak.

„Milyen eszement vagyok" – gondoltam. – „Már tényleg kezdtem úgy érezni, hogy visszacsöppentem a középkorba. Te jó ég, már delet harangoznak" – eszméltem fel, és kiszaladtam a folyosóra. A püspök és a fekete csuhások mind egy szálig eltűntek. „Hát persze, ez csak a korgó gyomrom csínytevése lehetett velem" – gondoltam, és elindultam az egyik lépcsőház felé. Csakhogy akkor eszembe jutott valami.

Visszamentem a félreeső kis ajtó elé, és szántszándékkal úgy léptem fel a két lépcsőfokon, hogy megbotlottam a küszöbben...

– Na, végre, hogy visszajött – mondta mosolyogva Pablo, aki összefont karral állt az ajtóval szemben. – Halálra ijesztette szegény püspök urat és az egész kíséretét. Égre-földre keresték magát, még szentelt vízzel is meghintették a küszöböt, mert tudták, hogy azon át távozott. Amint nézem, nem volt valami eredményes az igyekezetük. Már attól féltem, elmegy a kedve a középkortól, és végleg hazamegy – tette még hozzá, és valahogy úgy éreztem, nagyon szeretném megölelni.

– Kathy vagyok – mondtam, és míg kezet nyújtottam, láttam, hogy nem tudja levenni a szemét a blúzom kivágásáról.

– Üljön le – mutatott rá a szobában álló egyetlen székre, de én inkább állva maradtam.

– Mit ír? – kérdeztem tőle, de Pablo csak legyintett.

– Semmi érdekes, csak egy kánonjogi tankönyv szövegét másolom – felelte, és én nem mertem bevallani, hogy fogalmam sincs, mi az a kánonjog.

– Szóval, egyetemi hallgató. Én is az vagyok otthon, a saját országomban. Spanyol szakos... – mondtam, de láttam, hogy ezt meg ő nem érti teljesen. Furcsa mosollyal nézett rám, és úgy éreztem, van abban valami egészen különös, hogy ott álldogálok ezzel a fura kinézetű fiúval, egy hűvös és homályos szobában.

– Tudja, ez az idővonal nagyon különös dolog. Én magam nem tudok rajta közlekedni, vagyis... nem tudok a saját időmből kilépni. Csak azok számára létezik, akik a jövőből jönnek. Mintha az lenne a célja, hogy visszavezessen mindenkit a középkorba – kezdte mondani, és közben a küszöb felé mutatott.

– Ezt most komolyan mondja? – kérdeztem, mert még mindig nem voltam benne biztos, hogy nem álmodom-e az egészet. – Én tehát most valóban a középkorban vagyok? – firtattam, élénken csóválva a fejemet. Majd hozzátettem: – Szerintem ez

ostobaság.

– Ezt mintha már mondta volna, Kathy. Gondoljon csak, amit akar, de ne tűnjön el megint – kérlelt Pablo, és volt valami különös árnyalat a hangjában. És mintha egy gondolattal közelebb is jött volna hozzám.

– Bizonyítsa be, hogy igazat mond – feleltem, és eszem ágában sem volt szót ejteni a narancsos ládákról.

– Nagyon sokat tudok a jövőről. Tudom például, hogy alig száz év múlva, 1492-ben a keresztények végleg visszafoglalják a móroktól Hispánia földjét. Azt is tudom, hogy ugyanebben az évben elindul majd egy Kolumbusz nevű férfi, és felfedezi az Újvilágot. Sőt, arról is tudok, hogy itt, Salamancában fogják felkészíteni erre az utazásra – kezdte, de én csak a fejemet ingattam.

– Na, ne tréfáljon velem! Ezekkel az adatokkal nem bizonyít semmit, ezeket minden kisgyerek tudja, kötelező tananyag az iskolában – mondtam mosolyogva, és Pablo látta, hogy nem győzött meg. Taktikát változtatott.

– Mondja, Kathy, maga melyik évből jött ide?

– 2003-ból – feleltem.

– Á, abból az évből járt már itt egy német utazó. Tőle tudom, hogy az újvilágiak megtámadták az arabokat... Nevettem is magamban, hogy nincs semmi új a nap alatt – mondta, de én azonnal válaszoltam:

– Ne bolondítson itt engem, hallja-e! Persze, hogy ismeri a történelmet, hiszen egyetemi hallgató. Az meg aztán tényleg nem rendkívüli dolog, hogy vannak hírei az iraki háborúról, hiszen éjjel-nappal ezt hallani a televízióban.

– Tudok a televíziózásról is, sőt hallottam a térvízióról... – csillant fel erre Pablo szeme. – A térvíziót valamilyen holografikus megoldással sikerül majd technikailag előállítani, de – ha jól emlékszem – csak 2258-ban, úgyhogy maga már nem fogja látni – mondta, és én kezdtem újra azt gondolni, hogy valamelyikünk bolond.

– Két éve élek itt, ebben a lakószobában, és tudja, ezalatt rengeteg látogatóm volt. Akadt például olyan is, aki az 1900-as évek végéről jött, és egy egész napon át velem maradt. Ő rengeteget mesélt, valami nyugalmazott orosz tengerésztiszt volt, aki Kolumbusz életrajzát kutatta. Gondolhatja, mennyit tudott! Ő mondta nekem azt is, hogy azt a kort, amelyikben én élek, évszázadok múlva középkornak hívják majd az emberek. Ezt különben nem nagyon értem, de mindegy, olyan furcsa az egész...

Én továbbra sem hittem egy szavát sem. Ránéztem az órámra, már elmúlt negyed egy.

– Na jó, köszönöm a vendéglátást, most már mennem kell. Örülök, hogy megismerkedtünk. Kell ezért a programért fizetnem, vagy ingyenes volt? – kérdeztem, és elindultam az ajtó felé. Már majdnem megfogtam a kilincset, amikor hallottam, hogy kívülről valaki óriási robajjal nekiesik az ajtónak.

– Vendég áll a házhoz – mosolygott Pablo, és karjait megint összefonta a mellén. – Álljon arrébb, Kathy – figyelmeztetett, és igaza volt: egy roppant furcsa figura bukott be a küszöbön. A koponyája teljesen kopasz volt, csak később vettem észre, hogy hátul, a tarkóján vöröses színű hajcsimbók lóg. Óriási fekete szemüveget viselt, és ezüstös árnyalatú, azbeszt-szerű anyagból készült kezeslábast. Sisakját a kezében tartotta, nehezen tudtam volna megmondani, hogy férfi vagy nő. Számomra teljesen érthetetlen nyelven beszélt, úgy sejtettem, talán káromkodik, és amikor meglátott minket, nagyon meghökkent. Úgy tűnt, Pablo sem érti egy szavát sem. Sisakjával felénk hado-

nászva mondott valamit, de mi továbbra is értetlenül meredtünk rá. Erre legyintett, és ruhája zsebéből elővett egy szivartárcához hasonló kis, fekete dobozt, és a tetejét felkattintva benyomogatott rajta néhány gombot.

– Maguk kicsodák? Spanyolok? – kérdezte egy gépies hang spanyolul, és jól hallhatóan a kis dobozból szűrődtek ezek a hangok.

– Ezt így nehéz lenne elmagyarázni. Igen is, meg nem is – felelte Pablo, én pedig elnevettem magam. Annyira különös volt ez a jövevény, hogy én sem gondolhattam mást, mint amit Pablo félhangosan kimondott:

– Ez az alak még a maga koránál is későbbi időből jött, Kathy.

– Nem értem, mit mond, beszéljen hangosabban, ebbe a mikrofonba – hallatszott ismét a géphang, és az idegen Pablo orra alá tolt egy kis szerkentyűt.

– Ön visszakerült a középkorba, mert megbotlott a küszöbben – mondta hangosan és a szavakat jól tagolva Pablo.

– Értem. Itt egy idővonal húzódik – hallatszott néhány gomb lenyomása után a fémdobozból.

– Melyik évet írják most ideát? – kérdezte az idegen, és megvetően végigmért, legalábbis én úgy éreztem.

– 1396-ot – válaszolta készségesen Pablo. – És odaát? – bökött fejével az ajtón túlra.

– 2428-at – hallottuk a tompán kopogó, gépies hangokat. – Hogy lehet az, hogy maga *így* van felöltözve? – kérdezte aztán, rám nézve a szinte kopasz idegen, és én kezdtem egyre inkább zavarban érezni magamat. Miniszoknyám még sosem tűnt olyan rövidnek, mint abban a pillanatban, és barnára sült mezítelen vállaimat is jó lett volna betakarni valami sállal vagy pulóver-félével.

– Van fogalma arról, hogy milyen magas értéket mutat odakint a sugárzás? Muszáj volt behúzódnom ide, az ódon falak közé, mert már szinte kiakadt a műszer – köpködte a szavakat a doboz, és a jövevény előhúzott egy másik, élénksárga színű fémdobozt is, amelyiknek ezüstösen csillogó kijelzőjén számomra érthetetlen számok és betűk villogtak.

– Azért jöttem erre a területre, hogy ilyen, menedéket nyújtó, régi épületeket keressek a népem számára. Maga meg öltözzön fel, hallja-e, mert perceken belül meghal a sugárdózistól... – pötyögtette be a fordítógépbe, és én nagyon szerettem volna egy- s mást kérdezni tőle a jól láthatóan nem túl bíztató jövőről, de erre nem került sor. A megállapíthatatlan nemű, azbesztruhás ember hirtelen sarkon fordult, és ahogyan jött, köszönés nélkül eltűnt.

– Hát, ezt a látogatót aztán nem nagyon érdekeltük, kivéve a maga ruházata – mondta kuncogva Pablo, és láthatóan megkönnyebbült, hogy újra kettesben maradtunk. – Na, most már hisz nekem, Kathy? – kérdezte, de én az ámulattól szólni sem tudtam.

– Minél távolabbi jövőből érkezik valaki, annál titokzatosabban viselkedik. Ha tudná, mennyi különös emberrel találkoztam én már itt... – mondta, és én hirtelen irigyelni kezdtem.

– Magának óriási szerencséje van, Pablo! – feleltem, és elkezdtem le-föl járkálni az orra előtt. – Gondoljon csak bele! Mindent megtudhat a jövőről. Milyen izgalmas lehetőség! Ki sem kell mozdulnia ebből a sötét lyukból, és eljön magához az egész történelem. Vagyis... – nem folytattam, mert valójában nem tudtam, mi is arra vonatkozóan a helyes kifejezés, ha valakinek helyébe jön a jövő...

– Azt hiszi, Kathy, hogy ez nekem olyan nagyon jó? – kérdezte elkomorult arccal Pablo. – Persze, bevallom, először engem is szórakoztatott az egész, amikor az első ijedtségen túlestem. Csakhogy a legtöbb „látogató" alig pár másodpercig marad, így semmit nem tudok meg a világáról. Legfeljebb a ruhaviselet változására tudok következtetni. Aki pedig elidőzik nálam egy kicsit, az azzal tölti el az időt, amivel maga is: arról faggat, hogy mindez igaz-e, és azzal gyanúsít, hogy szélhámos vagyok vagy bolond.

Közbevágtam:

– Hallja-e, ne sajnáltassa itt magát, kedves joghallgató úr. Lássa be, milyen rendkívüli helyzetben van, hogy megismerheti eljövendő korok embereinek életét. Ez még részleteiben is elkápráztató és lenyűgöző lehet... – lelkendeztem, és valóban így is gondoltam. Ám Pablo arca elkomorult.

– Tudja, Kathy, amit a jövőből láttam, az nem nagyon kápráztatott el. Rájöttem arra, hogy az idő múlásával az emberek egyre jobban elfordulnak majd az Istentől. Maga például vallásos? – kérdezte, és én hirtelenjében nem tudtam, mit feleljek.

– Hát, nem is tudom... – mondtam bizonytalanul.

– Nem tudja?? Na ugye! – kiáltott méltatlankodva Pablo, aztán a következő dolgokat mondta még: – Azt is hallottam az ide tévedőktől, hogy eljön majd az az idő, amikor az emberek teljesen tönkreteszik a környezetüket, romlásba taszítják az egész bolygót. El tudja képzelni, Kathy, hogy lesz majd nap, amikor a Tormes folyó kiszárad, medrét magasan megtölti a homok, és nem lesz egy szál fa sem Salamancában? Az emberek akkor rengetegen jönnek majd, mint az előző alak is, ide, a vastag falak közé. Itt fognak bukdácsolni nekem nap mint nap...

Nagyon rémülten nézhettem, mert Pablo abbahagyta. – Kér egy falatka kenyeret? – kérdezte aztán, de én úgy éreztem, egy morzsányi sem menne le a torkomon. Pedig nagyon éhes voltam már. Megráztam a fejem.

– Ki volt a... hogy is mondjam...a legfiatalabb látogatója? Szóval, aki a..., aki a... – dadogtam, de ő megértette, mit akarok tudni.

– Azt kérdezi, ugye, hogy ki volt az, aki a legtávolabbi jövőből érkezett hozzám? Egy kisfiú volt, aki beesett a küszöbön, és aki azt sem tudta, hogy hol van, mert még beszélni sem tudott. Valószínűleg elkóborolt valahogyan az épületben. Mivel nagyon sírt, a karomba vettem, és amíg nyugtatgattam, láttam, hogy különböző apró műszerek voltak a bőre alá beültetve a karján és a tarkóján. A ruháján pedig ez állt: „2782 – 114-es számú gyerek". Kimentem vele az ajtón, aztán áttettem a küszöbön, hogy visszérjen a saját korába.

– Mennem kell, Pablo – mondtam, mert ráeszméltem, hogy kint rám is várnak, már biztosan az egész csoport engem keres.

– Tudom, és nagyon sajnálom. Maga olyan kedves lány, és olyan... – nem folytatta, de én sejtettem, mit készült mondani, mert ismét a testemet nézte.

– Maga a legszebb nő, akit valaha láttam... – kezdett bele újból, és én biztos voltam benne, hogy így is gondolja. Szinte kedvem lett volna vele maradni, a számomra különös, kissé rideg, de nagyon is sejtelmes középkori világban.

– Jöjjön vissza, ha tud, – kérlelt – hiszen most már ismeri a *járást* – tette hozzá mosolyogva. – Higgye el, még senkitől sem kértem ezt – mondta bizonytalanul, és abban a pillanatban nagy kedvem lett volna megcsókolni. Barnás árnyalatú bőrét kiemelte ruhája fehér gallérja, és éreztem, hogy szinte minden porcikája finoman reszket

a közelemben. Hozzáléptem, és erősen megöleltem. Ő először nem tudta, hogy mit tegyen, valószínűleg még sohasem érezte egy idegen nő testi közelségét. Aztán ő is átölelt, és orrát a nyakamba fúrta. Valamit suttogott, de azt hiszem, latinul, mert nem értettem. Úgy gondolom, éppen ezt akarta, hogy ne tudjam, mit mond.

Egy pillanat alatt kívül termettem az ajtón, és bármennyire súgta valami a lelkem mélyén, hogy rúgjak bele megint valamelyik lépcsőfokba, egy könnyed szökkenéssel nekilendültem, és átugrottam a küszöb fölött. Azonnal tudtam, hogy sikerült visszajutnom a saját időmbe, mert a szobában újra ott voltak a narancsosládák és a porlepte borosüvegek. „Don Pepe – Vino tinto" – olvastam az egyik borcimkén az ismert vörösbor nevét, aztán már száguldottam is kifelé a szobából, rohantam le a márványlépcsőkön, és tekintetemmel a kijáratot kerestem. Csaknem déli egy óra volt már, mire végre kijutottam az utcára. Az egyetem épülete előtt, az árnyékba húzódva álldogált a csoportom, teljesen kókadtan és farkaséhesen. Csak az idegenvezető futkosott fel-alá, szinte röpködött utána a szoknyája.

– Na, végre, hogy előkerült, Kathy – mondták néhányan megkönnyebbülten.

– Az ilyen ember minek megy társasutazásra? Nem tud alkalmazkodni, elrontja a többiek nyaralását is... – fortyogtak páran, és én magamban igazat adtam nekik.

– Bocsánatot kérek – hebegtem alázatosan, de igazából nem érdekeltek. Sem ők, sem pedig Salamanca csodálatos belvárosa. Mindegy volt, hol vagyok, ott-e vagy az Északi sarkon, mert nem láttam semmit a körülöttem lévő dolgokból, csakis arra tudtam gondolni, ami *odabent* történt velem. Pablón járt az eszem, és a nem túl bíztató jövőn. Összeszorított fogakkal baktattam a többiek után.

– Mi van veled, Kathy? – faggatott az egyik útitársam, de én semmit nem szóltam, tudtam, hogy úgysem hinnék el egy szavamat sem. Arra gondoltam, hogy egyszer még vissza kell térnem Salamancába, és újra találkoznom kell a középkori fiatalemberrel. Ez járt a fejemben később is, amikor buszunk kifordult a városból, és rákanyarodott a Galícia felé vezető főútra.

Hosszú évek teltek el, míg újra átvághattam a Plaza Mayor csodálatos épületei között, és beléphettem a Salamancai Egyetem főkapuján. Felmentem a márványlépcsőkön, befordultam azon az oldalfolyosón, ahol emlékeim szerint a titokzatos küszöb volt és a szoba, benne Pablóval. Nézegettem az ajtókat, de nem találtam olyant, amelyikhez két lépcsőfokon kellett felmenni. A lelkem mélyén úgy éreztem, ha Pablót sikerülne megtalálnom, talán vele maradnék örökre.

Legalább háromszor mentem végig a folyosón, de a régi ajtót nem leltem meg. Átmentem a szomszédos lépcsőházba, és találomra újra elindultam egy homályos folyosón, csakúgy, mint annakidején. A nehéz faajtók vaspántjaikkal ismerősnek tűntek, de egyik sem volt az igazi. Megálltam, hogy gondolkodjak. Kezdett úgy tűnni, hogy régen, évekkel azelőtt csak képzeltem az egészet.

„*Biblioteca*" – állt az egyik ajtón a felirat.

„ Most bezzeg megtaláltam ezt a nyavalyás könyvtárat" – gondoltam magamban, és mivel nem volt jobb ötletem, beléptem az ajtaján.

– Keres valamit, hölgyem? Szeretne talán beiratkozni? – kérdezte egy furcsán hunyorgó, nagyon kedves öregúr.

– Nem, nem, csak szeretnék kicsit leülni – mondtam erőltetett mosollyal, és lerogytam egy megkopott, barna szövettel borított székre, egyik katalógusszekrény

mellé. Kezembe temettem az arcomat, és próbáltam visszaemlékezni, hol is volt az a szoba, ahol találkoztam Pablóval.

Tekintetem a katalógusszekrény fiókjaira esett. „M-től P-ig” – állt az egyiken. És ekkor eszembe jutott valami. Izgatottan ugrottam fel, és kirántottam a fiókot. Gyors mozdulatokkal kezdtem lapozni a cédulák utolsó tucatjainál, a „Pablo” nevet keresve. Aztán rájöttem, hogy milyen ostoba vagyok, hiszen a könyveket a szerzők vezetékneve alapján rendezik sorba.

Fürgén megkerestem az „R-től S-ig” fiókot, és a Ramos nevű szerzőkhöz lapoztam. Ramos, Alfredo, Ramos, Jacinto, Ramos, Juan... így folytatódott a sor, de Pablót nem találtam.

Csüggedten leültem. Arra gondoltam, biztosan nem maradt fenn tőle egyetlen mű sem, de belül, a lelkem legmélyén egy hang azt súgta, hogy lennie kell valaminek.

– Nem segíthetnék mégis, asszonyom? – kérdezte a huncut szemű, ravaszkás mosolyú könyvtáros.

– Á, nem hiszem. Egy Pablo Ramos nevű szerzőtől szeretnék találni valamit, de lehet, hogy nem is írt könyvet, vagy nem maradt fenn tőle semmi... – mondtam bizonytalanul.

– Hányadik században élt ez az ember? – kérdezte a férfi, és én újra reménykedni kezdtem.

– 14. század... – feleltem, és a könyvtáros a homlokára csapott.

– Ortiz! Ortiz volt a neve. Jöjjön! – intett, és én remegő térdekkel indultam utána. Bevezetett a kutatóterembe, és azt kérte, hogy üljek le. Kényelmes, nagy asztal mellé ültem, a padlót sötétzöld, puha szőnyeg borította. Nagy csend volt, és kellemesen hűvös. Ahogy az ablakon kinéztem, a távolban láttam az egyik katedrális tornyát. Nem tudtam pontosan, hogy mire várok, de valami megmagyarázhatatlan békesség töltötte el a bensőmet.

A könyvtáros két, bőrbe kötött kódexet tett le elém, majd felém nyújtott egy pár fehér, finom nylonkesztyűt.

– Ezt húzza fel, kérem, különben nem nyúlhat hozzá ezekhez a több száz éves könyvekhez. Melyik mű érdekli, a jogi vagy az irodalmi? – kérdezte, de én nem igazán tudtam erre válaszolni, úgyhogy csak megvontam a vállamat.

– Ez a vastagabb könyv egy kánonjogi tankönyv. Latin nyelvű. Ön tud latinul? – faggatózott, és én gyorsan bólintottam, mert mindenképpen szerettem volna látni Pablo kézírását. Kétségem nem volt ugyanis afelől, hogy az ő munkáját tartom a kezemben. Kinyitottam a könyvet. Egy kukkot sem értettem belőle, de a belső címlapon megláttam a nevet: „Pablo Ramos Ortiz”, és ezt: „anno domini 1396”. Megdobbant a szívem. Ez volt az a könyv, amit a húsz éves fiatalember másolt, amikor betoppantam hozzá, a középkorba.

A másik könyv régi spanyol nyelven íródott, és különös címe volt: „Pablo Ramos Ortiz emlékei a jövőről”.

– Kissé kótyagos lehetett ez a fickó, nem igaz? – kérdezte a könyvtáros, aki még mindig mellettem toporgott.

– Kérem, hagyjon magamra, dolgozni szeretnék – mondtam, és kezébe adtam az útlevelemet, hogy kitölthesse számomra a kutatási engedélyt.

Még el sem kezdtem olvasni, kezem máris megizzadt a kesztyűben, és úgy éreztem, gyöngyöző kis cseppek ülnek ki az orrom hegyére. Nagyon izgultam.

„Én, Pablo Ramos Ortiz, azért kezdtem írni ezt a könyvet, mert nagyon furcsa dolgok történnek velem mostanában... Az egész úgy kezdődött, hogy egy francia utazó átesett a szobám küszöbén...” – olvastam a kódex bevezető sorait, és akkor már tudtam, hogy évekkel azelőtt *valóban* találkoztam Pablóval. Villámgyorsan cikáztak szemeim a szövegen, szinte a sorok között olvastam. Ott voltak a könyvben mind, akikről a joghallgató egykor mesélt, az orosz tengerész, a távoli jövőből érkezett kisfiú, az azbeszt-ruhás ember és még sokan mások. És ott voltam benne én magam is!

„Életem legcsodálatosabb napja volt a mai. Itt járt egy gyönyörű lány 2003-ból. Kathy a neve, és hosszú, barna haja van. Legszívesebben megcsókoltam volna, de nem mertem...”

– Én is éppen így voltam veled, Pablo! – mormoltam magam elé, aztán lapoztam.

„Nem tudom, honnan jött ez a lány, és azt sem értettem, hogy pontosan mit csinál a saját életében, de azt hiszem, valami diák-féle lehet, mint én. Eleinte ő is kételkedett a szavaimban, csakúgy, mint a többiek, de mire elment, szerintem már tudta, hogy igazat mondok. Remélem, hamarosan visszatér hozzám, és akkor biztos, hogy nem fogom visszaengedni a jövőbe...”

Mire idáig jutottam a szövegben, eleredtek a könnyeim. Átfutottam a további oldalakat, de azok már nem rólam szóltak, és amúgy sem igazán tudtam figyelni az értelmükre. Annyit azonban még láttam, hogy Pablo utolsó bejegyzése 1396 novemberében került a pergamenre. Becsuktam a könyvet, lehúztam a kesztyűt, és odasétáltam az olvasópulthoz.

– Nincs több mű ettől a szerzőtől? – kérdeztem a könyvtárost.

– Nincs, hölgyem, mert ha jól tudom, 1397 elején meghalt, nagyon fiatalon. Valószínűleg valamilyen járványban...

– Nem hiszem – mondtam elhaló hangon, pedig szinte biztos voltam benne, hogy valóban ez az igazság. De olyan jó lett volna azt hinni, hogy nem.

– Mondja, uram, hallott már az idővonalról?

A könyvtáros értetlenül nézett rám.

– A küszöb, amelyiken ha átbotlik valaki, visszakerül a középkorba – tettem hozzá magyarázóan.

– A középkorba?? – kérdezte elkerekedett szemekkel a férfi, és láttam, hogy halvány fogalma sincs arról, amit beszélek.

– Á, semmi, ne is törődjön vele – legyintettem, aztán táskámba vágtam az útlevelemet, és gyorsan elköszöntem.

Néhányszor ismét végigjártam az egyetem kihalt folyosóit, de *azt* az ajtót nem találtam soha többé. Kisétáltam a főtérre, és leültem az egyik cukrászda teraszára. Fantasztikusan illatoztak a mézes és csokoládés sütemények, rendeltem egy narancslikőrös piskótát és egy habos kávét. Amíg kavargattam az italt, szememet körbejártattam a teret övező házakon, és arra gondoltam, mennyire tetszene mindez Pablónak is, hogyha láthatná. Később leballagtam a Tormes folyó partjára, és hosszú percekig néztem a lágyan csobogó, játékosan folydogáló vizet. Nem akartam a jövőre gondolni. Csakis a múlt járt az eszemben, láttam újra Pablo széles hátát, amint lúdtollal a kezében a pergamen fölé hajol.

Hunyorítottam, és gyertyája fénye fokozatosan beleolvadt a fölöttem ragyogó, vakítóan szikrázó nap sugaraiba. Szépséges, virágillatú délután volt.